

Smidkærlig er der i den ene eller den anden Form kommet saa mange Oplysninger frem, at jeg troer, at man af et Par af de Hovedpunkter, der ligge for, vil være istand til at danne sig en Forestilling om Sagen. Den ærebe Minister har været særdeles uklar med Hensyn til, hvilke Bevæggrunde der overhovedet have været tilstede hos ham og ledet hans Optræden i denne Sag. Den ærebe Minister har sagt og atter sagt, at de Bestyrelser, der vare fremsatte om grove Forbrydelser, farlige Statsforbrydelser og Sammensværgelser, har han aldrig troet eller tillagt nogen Vægt, og at han har været overbevist om, at de kun berøede paa vilde Phantasier. Men dersom de ærebe Herrer ville lægge Mærke til, hvad der overhovedet i denne Sag er kommet frem fra den ærebe Ministers Side, ville de finde, at jevnfides med denne Benægtelse gaaer en modsat Strømning, der tyder paa, at den ærebe Minister med et aarvaagent Die har fulgt formeentlige Bestræbelser i en Retning, som han anseer for statsfarlig, nemlig i skandinaviske Retning. Den foregaaende ærebe Taler har allerede berørt nogle af disse Udtalelser fra Justitsministerens Side, men de ere saa karakteristiske, at jeg maa tillade mig at vende tilbage til dem. I denne Sal og for denne Forsamling sagde den ærebe Minister forleden, da han havde Ordet om denne Gjenstand, foranlediget dertil ved en Ytring af det ærebe Medlem for Mariager (A. Hage), at han var belavet paa at ville faae adskilligt Duidt at høre i denne Retning, thi, sagde han, — det maa maaskee være mig tilladt atter at oplæse disse Ord —: „Sagen har ikke afficeret mig i saa høi Grad, som man maaskee kunde have ventet, at den vilde have gjort, thi jeg er aldeles ikke forvænt; jeg har den Ære at blive betragtet af ikke ganske faa som en usorsonlig Djende af alle de Bestræbelser, der kunne gaae ud paa at vække Tvivl om Dynastiets Berettigelse, vække Tvivl, om det ikke var bedre, om vor Stat stod i et andet og afhængigt Forhold til et andet Land“. Der ligger i disse Ord, mine Herrer, en Paastand fra Ministerens Side om, at hans Optræden i denne Sag har været ledet af Ønsket om at beskytte Dynastiet og forhindre

Fædrelandet fra at miste sin Selvstændighed derved, at det i en eller anden Retning sluttede sig til Skandinavien. I Realiteten have vi Intet dermed at gjøre, men jeg vil sige den ærebe Minister, at en saadan Ytring som denne involverer fra hans Side en aldeles uberettiget Bestyrelse mod alle dem, der staae paa et andet politisk Standpunkt end han. Den ærebe Minister kan ikke stille sig op som bestaltet. Defensor i Danmark for det, som intet Menneſte tænker paa at angribe eller kuldkaste. Jeg kan maaskee bedst af Alle sige det, fordi jeg veed, hvorledes en personlig Opfattelse af mig om Dynastiets retslige Stilling er bleven bedømt af de fleste af mine politiske Venner; jeg veed, at jeg i denne Henseende har staaet alene imellem alle dem, som jeg slutter mig til, og jeg har havt Leilighed til at overhøre mig om, i hvilken Grad Alles Tanker ere borte fra saadanne Bestræbelser, imod hvilke den høitærebe Justitsminister indbilder sig at være den eneste Beskytter for Konge og Krone. Men dette er den Retning, hvorfra den ærebe Minister er gaaet ud, og det har han sagt. Hvad var Grunden til at kalde Hanssen tilbage fra Paris? Det var alene fordi der af Molzen var forebragt Ministeren Artikler, i hvilke den Paagjældende havde udvirket, at Tabet af Slesvig var saa fordærligt og bethdningsfuldt for Danmark, fordi det overstær den skandinaviske Rod. Nu behøver jeg ikke at sige de Herrer, som have en nogenlunde Forestilling om, hvorledes det danske Spørgsmaal kjendes udenfor vort Fædreland, at naar der er nogen Form, hvorunder dette Spørgsmaal interesserer Europa, og navnlig Frankrig, da er det som et skandinaviske Spørgsmaal, og jeg vil finde det simpelt og naturligt, om de, der sætte sig til Opgave at sige Sandhed og Ret om den danske Sag ligeoverfor de tydske Fordreielser, ville see sig nødsagede til i Paris at heise det skandinaviske Flag som det eneste, hvorunder deres Sag kunde feire. Men den ærebe Justitsminister seer deri strax Statsforbrydelser. Han, som lader os læse hver Dag i Bladartikler, som have hans Sympathi — thi der er Bladartikler, som have stor Sympathi hos ham, Bladartikler, hvis Stikord ofte lyde fra hans Læ-